

ELIZABETH KAY

SET MENTIDES

S'ho expliquen tot. Menys la veritat.

Columna

ELIZABETH KAY
SET MENTIDES

Traducció de Núria Parés Sellarès

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *SEVEN LIES*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2020
© ELIZABETH KAY, 2020
PUBLICAT PER PRIMERA VEGADA PER SPHERE EL 2020 A GRAN BRETANYA
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2020
© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2666-4
DIPÒSIT LEGAL: B. IO.568-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

La primera mentida	7
La segona mentida	19
La tercera mentida	III
La quarta mentida	187
La cinquena mentida	233
La sisena mentida	339
La setena mentida	407
La veritat	449
Temps després. Quatre anys més tard	455

Capítol u

—**I**així és com vaig conquistar el seu cor —va dir, somrient. Es va reclinar a la cadira i es va posar les mans darrere del cap mentre inflava el pit d'aire. Sempre era així d'altiu.

Em va mirar a mi, després a l'idiota que tenia al costat i de nou a mi. Estava esperant que contestéssim. Volia veure'ns un somriure als llavis, notar la nostra admiració i el nostre respecte.

L'odiava. L'odiava intensament, enormement i fervorosament. No suportava que repetís aquesta història cada vegada que anava a sopar a casa seva, cada divendres al vespre. Tant era amb qui hi anés acompanyada. Tant era amb quin degenerat estigués sortint en aquell moment.

Ell sempre els explicava aquesta història.

Perquè, esclar, aquesta història era el seu últim trofeu. Per a un home com en Charles —ric, encantador i amb èxit—, una dona guapa, brillant i exube-

rant com la Marnie era la medalla final de la seva col·lecció. I com que s'alimentava del respecte i l'admiració de tothom, i potser perquè no en rebia gens de mi, els buscava en els altres convidats.

El que em venien ganes de dir, tot i que no ho vaig fer mai, és que era impossible que el cor de la Marnie pogués ser conquistat. De fet, si som sincers, i jo definitivament ho soc, un cor no es pot conquistar. Només es pot oferir, només es pot rebre. Però no pots persuadir, atraure, canviar, calmar, robar, endurir, prendre un cor. I, per descomptat, no el pots conquistar.

—Crema? —va preguntar la Marnie.

Estava dreta al costat de la taula amb una gerra de ceràmica blanca a la mà. Duia els cabells meticulosament recollits a la nuca, uns quants rínxols al voltant de la cara i un collaret de dues voltes amb la tanca al costat del penjoll, que li reposava sobre el pit.

Vaig brandar el cap.

—No, gràcies —vaig contestar.

—No, esclar —va dir ella, somrient—. Ja ho sé, que tu no en vols.

Mira, vull explicar-te una cosa abans de començar. La Marnie Gregory és la dona més impressionant, estimulante i fantàstica que conec. És amiga meua des de fa més de divuit anys —la nostra relació és legalment adulta: apta per beure, casar-se, jugar—, d'ençà que ens vam conèixer a l'institut.

Era el primer dia de classe i fèiem cua en un passadís llarg i estret; era una filera de nens i nenes d'onze anys que es dirigien cap a la taula que hi havia a l'altre extrem del passadís. De tant en tant hi havia grupets apinyats que sobresortien de l'ordre de la fila, com ratolins a dins d'una serp.

Jo estava nerviosa, conscient que no coneixia ningú, i ja m'estava preparant psicològicament per estar ben sola durant gairebé una dècada. Mirava aquells grupets i intentava convence'm que no volia formar-ne part.

Llavors, sense adonar-me'n, vaig avançar massa ràpid i vaig estalonar la nena del meu davant. Es va girar de cop. Em va venir pànic. Estava segura que m'escridassaria, m'humiliaria i em menysprearia davant dels companys. Però la por em va desaparèixer en el mateix instant que la vaig veure. És absurd, ja ho sé, però la Marnie Gregory és com el sol. Ho vaig pensar en aquell moment, i sovint ho penso ara. Té la pell increïblement blanca, com una crema de porcellana només temperada ocasionalment —després de fer exercici, per exemple, o quan està molt contenta— per un to rosat a les galtes. Té els cabells de color castany coure, amb uns rínxols de reflexos daurats i vermellosos, i els ulls d'un blau clar gairebé blanc.

—Perdona —vaig dir, i em vaig apartar de seguida tot mirant les meves sabates noves i lluent.

—Em dic Marnie —va dir—. I tu?

Aquell primer contacte és simbòlic en la nostra relació. La Marnie té un caràcter obert, un to que

convida a la calidesa i a l'amor. Se sent segura de si mateixa però amb modèstia, no té por ni la preocupa que li puguis deixar anar alguna insolència. En canvi, a mi això em preocupa molt. Tinc por de qualsevol possible comentari antipàtic i sempre m'espero el pitjor perquè sé que acabarà arribant. Em fa pànic que es burlin de mi. En aquella època, tenia por que em critiquessin pels grans que m'omplien el front, pels cabells de color castany apagat, per l'uniforme massa gran. Ara, pel meu to de veu, sempre tremolós, per la roba, còmoda però poc afavoridora, pels cabells, les vambes, les ungles menjades.

Ella és tota llum i jo soc tota foscor.

Ja ho vaig saber aquell primer dia. Ara també ho sabràs tu.

—Nom? —va lladrar la professora de la brusa blava que hi havia darrere de la taula al capdavant de la fila.

—Marnie Gregory —va contestar ella, amb fermesa i seguretat.

—E... F... G... Gregory, Marnie. Vas a aquella aula d'allà, la que té una C a la porta. I tu —va continuar—. Qui ets tu?

—Jane —vaig contestar.

La professora va alçar el cap del full de paper i va posar els ulls en blanc.

—Ai —vaig dir—. Perdoni. Baxter. Jane Baxter. Va consultar la llista.

—Amb ella. Cap allà. La porta amb la lletra C. Algú podria dir que va ser una amiatat de conve-

niència i que en aquell moment hauria acceptat qualsevol mostra d'amabilitat, d'afecte o d'amor. I potser és veritat. En aquest cas, jo podria contestar que estàvem destinades a coneixe'ns, que la nostra amistat estava escrita a les estrelles, perquè més endavant ella també em necessitaria a mi.

Ja sé que això sembla absurd. Probablement ho és. Però jo juraria que és veritat.

—Sí, sisplau —va dir l'Stanley—. Jo vull una mica de crema.

L'Stanley era un advocat amb unes quantes titulacions i dos anys més jove que jo. Els cabells rossos gairebé blancs li queien sobre els ulls i sempre somreia, sovint sense cap motiu aparent. Sabia mantenir converses amb les dones, a diferència de la majoria dels seus coetanis, m'imagino que com a resultat de passar tota la infantesa envoltat de germanes. Però era avorridíssim.

Com era d'esperar, en Charles estava gaudint de la seva companyia, i això encara em feia avorrir més l'Stanley.

La Marnie li va passar la gerra per sobre la taula prement-se la brusa contra l'estómac. No volia que la tela —seda, em sembla— fregués el bol de la fruita.

—Alguna cosa més? —va preguntar, mirant l'Stanley, després a mi i després en Charles.

En Charles duia una camisa de ratlles blaves i

blanques i s'havia descordat els botons de la part superior, de manera que li sortia un borrisol de pèls foscos entremig de la tela. Els ulls de la Marnie es van quedar uns instants aturats en aquell punt. Ell va brandar el cap, i la corbata —desfeta i penjant al voltant del coll— li va relliscar cap a l'esquerra.

—Perfecte —va dir la Marnie, mentre seia i agafava la cullereta de postres.

La conversa, com sempre, la dominava en Charles. L'Stanley li seguia el rotllo i, de tant en tant, quan podia, intervenia explicant algun dels seus èxits, però jo estava ben avorrida i crec que la Marnie també. Estàvem totes dues reclinades a la cadira, xarrupant l'últim vi que ens quedava a la copa i absortes en les converses imaginàries que es reproduïen dins dels nostres caps.

A dos quarts d'onze, la Marnie es va aixecar, tal com feia sempre a dos quarts d'onze, i va dir:

—Molt bé.

—Molt bé —vaig repetir jo, i també em vaig aixecar.

Va recollir els quatre bols de la taula, els va apilar i se'ls va posar al plec del colze. Una goteta de suc rosa d'un gerd que encara hi havia en un dels bols li va tacar la camisa blanca. Jo vaig agafar la fruitera buida —l'havia fet la Marnie en unes classes de ceràmica uns anys enrere— i la gerra de crema, i la vaig seguir cap a la cuina, a la part posterior de l'apartament.

Aquell pis —el seu pis— era un testimoni de la

seva relació. En Charles havia pagat l'elevat dipòsit d'entrada —perquè en Charles pagava la majoria de les coses—, però per insistència de la Marnie. En el precís instant que va veure l'apartament, va saber que estava fet per a ells dos, i no et sorprendrà gens saber que la persuasió sempre ha sigut un tret natural de la Marnie.

Quan s'hi van traslladar, era més o menys una cofurna: petit, fosc, brut, humit, distribuït en dues plantes i terriblement descuidat. Però la Marnie sempre ha sigut una visionària: veu coses que els altres no poden veure. Troba esperança en els llocs més foscos —curiosament, en mi—, i està segura que en podrà aconseguir coses fantàstiques. Sempre li he envejat aquesta confiança que té en ella mateixa. Perquè és molt obstinada. No té por del fracàs, però no perquè no s'hagi equivocat mai, sinó perquè l'error per a ella només ha sigut un entrebanc, una petita diversió en un viatge que finalment l'ha conduït a l'èxit.

Va treballar sense parar —vespres, caps de setmana, gastant totes les vacances de l'any— per aconseguir una casa ben maca. Amb les seves petites mans, va arrencar el paper de la paret, va llimar les portes, va pintar els armaris de la cuina, va netejar la moqueta, va polir el parquet, va cosir les cortines: tot. Fins que aquelles habitacions van començar a desprendre la mateixa calidesa que ella; una seguretat calmada, una sensació palpable però indefinida de llar.

La Marnie va ficar els bols al rentaplats, deixant un espai entremig de cada un.

—Així es renten més bé —va dir.

—Ja ho sé —vaig contestar, perquè cada setmana deia el mateix, perquè jo feia el mateix soroll (un lleu gruny) cada setmana, perquè creia que era un malbaratament d'aigua.

—Les coses ens van bé amb en Charles —va dir.

Em va pujar una fiblada per l'esquena que em va fer posar rígida de cop i em va obligar a omplir els pulmons d'aire.

Només havíem parlat una vegada de la seva relació, i havia sigut una conversa carregada de la llarga i retorçada història d'una antiga amistat. Des de llavors, només n'havíem parlat en el sentit pràctic: els seus plans per al cap de setmana; la casa que possiblement algun dia es comprarien als afores de Londres; la mare d'ell, amb un càncer escampat, que vivia a Escòcia i s'anava morint de manera lenta, dolorosa i solitària.

No havíem parlat, per exemple, del fet que feia tres anys que estaven junts i que uns quants mesos abans vaig trobar, inesperadament —i ja sé que no hauria hagut de tafanejar— un anell de compromís amagat al fons del calaix de la tauleta de nit d'en Charles. Ni tampoc havíem parlat del fet que, fins i tot sense aquell anell, estaven avançant cap a un compromís permanent que els uniria per sempre més, d'una manera que —ni després de gairebé vint anys— la Marnie i jo no havíem experimentat mai.

No havíem parlat del fet que jo odiava en Charles.

—Sí —vaig contestar, perquè tenia por que una frase sencera, o fins i tot una paraula de dues síl·labes, enviés la nostra amistat en orris.

—No et sembla? —va dir—. No creus que les coses ens van bé?

Vaig assentir i vaig abocar la crema de llet de la gerra que havia sobrat a l'ampolla de plàstic del supermercat.

—No trobes que estem fets l'un per l'altre? —va preguntar.

Vaig obrir la porta de la nevera i m'hi vaig amagar al darrere mentre a poc a poc, molt a poc a poc, guardava la crema al prestatge de dalt de tot.

—Jane? —va preguntar.

—Sí —vaig contestar—. I tant.

Aquesta va ser la primera mentida que li vaig dir a la Marnie.

Ara em pregunto —la majoria dels dies, la veritat—, si no li hagués dit aquesta primera mentida, li hauria dit les altres? M'agrada pensar que la primera mentida va ser la menys significativa de totes. Però això, irònicament, és mentida. Si aquell divendres al vespre hagués sigut sincera, tot podria haver sigut —hauria sigut— diferent.

Vull que sàpigues una cosa. Jo pensava que estava fent el que era correcte. Les velles amistats són com una corda nuada, gastada d'algunes parts però gruixuda i bulbosa en altres parts. I tenia por que aques-

ta corda del nostre amor s'hagués tornat massa prima, massa gastada per poder suportar el pes de la meva veritat. Perquè segurament la veritat —que no he odiat mai ningú de la manera que l'odiava a ell— hauria destruït la nostra amistat.

Si hagués sigut sincera —si hagués sacrificat el nostre amor pel d'ells dos—, segurament en Charles encara estaria viu.